

Márkus doktor életet ad

Márkus doktor 2013. május 30-án, csütörtökön, Janka és Zsanett napján, a megszokottnál kissé később és valamelyest fásultabban tért haza a munkából. A kertvárosi házat néhány évvel ezelőtt építtette „amerikai stílusúra”, kimondottan a felesége igényei szerint *lilaakácközörsre*. „Az alaprajzot Lynették háza alapján rajzoltattam az építésszel, hogy pontosan ugyanúgy nézzen ki, ahogyan még az első évadban volt” – magyarázta akkor a feleség az édes pezsgőtől becsípetten a csókai rokonoknak a házavató kerti partin egy kerámia Cupidónak dőlve. Barackszínű földszintes ház volt tetőtéri ablakokkal, jókora hátsó udvarral, gránittal kikövezett dupla kocsifeljáróval, kaputelefonnal, sziklakerttel, fűtött kutyaházzal, időzítővel ellátott öntözőberendezéssel, műanyag keretű ablakokkal, műpázsittal, műmárvánnyal, egy műfeleséggel és egy műférjjel, műélettel és egy jókora adag műmosollyal. Csendes utca, puccos környék, behúzott függönyök, hangszigetelt hálósobák, hipózott lelkek, hangtalan szagelszívóval felszerelt ugyancsak amerikai stílusú konyhák, IKEA bútorok, laminált parketta, mozgásérzékelővel ellátott reflektorok és felsőhegyi cigányok által kikövezett virágmintás járdarész az utcavonalon – a Márkus házaspár otthona.

A jókora fekete Chevrolet hangtalanul gördült fel a kocsifeljárón. A doktor egy éles csippanással aktiválta a kocsí központi zárát és a riasztórendszert, majd belépett a kiskapun. A család házőrzője, Néró, virgoncan ugrándozta körül, ám ezúttal a szokásos fejpaskolás és fültővakargatás elmaradt, helyette egy kurta „helyedre” tőmondattal intette le a doktor a labradort. Az előszobában a cipősszekrényre dobta a kulcsait, kabátját a fogasra akasztotta, majd a falnak támaszkodva lerúgta a cipőit, és lassú léptekkel belépett a nappaliba.

28 A felesége, Márkusné Görgey Gizella, mint igazi mintafeleség... akarom mondani mintafeleség (vagyis hát munka nélküli, eltartott háziasszony

és hadirokkant anya) terített asztallal várta haza urát, ám férje késéséből kifolyólag a krumplipüréágyra fektetett bécsi szelet és a köretként tálalt gombaszósz már jó negyed órája nem gőzölgött. Egyedül az uborkasaláta volt változatlanul hideg.

– Szia! – köszönt a feleség a maga elé üveges szemekkel meredő férjre.

– Szia! – bökte ki a doktor öt másodperccel később.

– Hát te hol voltál idáig?

– Schol...

– Hát akkor?

A doktor leült az asztalhoz, megragadott egy villát, és a tányérjára helyezett vele egy szelet húst.

– Kezet nem mosol? – kérdezte az asszony, ám mivel látta, hogy ez a kérdés teljesen felesleges, újabbakkal próbálkozott:

– Csak nem volt valami a kórházban? Ugye minden oké?

A férj szedett a hús mellé pár kanál krumplipürét, majd az egészet nyakon öntötte gombaszósszal, és megkérdezte a feleségét, hogy kaphatna-e egy kis kenyeret.

Az asszony kiment a konyhában felejtett kenyereskosárért, a férje elé tette, majd újra megkérdezte:

– Csak nem volt valami komplikáció a mai szülésnél? Ugye nem született halva a gyerek?

– Nem, nem halt meg senki – mondta a férj csámcsogva, majd letette a villát és a kést a tányérja mellé, kezeit összekulcsolta a tányér fölött, és komótosan rágva a falatot szemmel láthatóan elgondolkodott valamin. A felesége érezte, ahogy az ura gondolatai elkalandoznak messzire, túl az ebédlő krémszínű falain, túl a hungarocell szigeteléseken, túl a frissen nyírt sövényen, túl a kertváros kutyaugatásos, filmbe illő miliójén, messze túl a város élesztőszagú csütörtök délutánján.

– Hát akkor meg mi van? – kérdezte még mindig az asztal mellett állva.

A doki még egy ideig rágta, majd lenyelte a falatot, ivott rá egy pohár vizet, és annyit mondott:

– Valami nem stimmel. Valami nagyon nem stimmel ezzel a világgal...

Közben a feleség is leült az asztalhoz, szedett magának egy szerényebb adagot, az asztalra könyökölt, és folytatta a faggatózást:

– Még egy gyerekanyuka? Egy zabigyerek? Vagy valami genetikai rendellenesség?

– Rosszabb.

– Egy újabb gyerek valami szokatlan, agyament, új keletű névvel?

– Á!

– Mondjad már! – kezdte elveszíteni az asszony a türelmét.

Márkus doktor fújt egy nagyot, behunyta a szemét, majd mutató- és hüvelykujjával körkörösén masszírozni kezdte az ornyergét.

– Ugyan mi lehet rosszabb egy deformációnál, vagy hogy valaki Kloénak, Dzenifernek vagy Fahéjkának nevezi el a gyereket? – kérdezte az asszony.

– Hidd el, vannak ennél sokkal furcsább dolgok is manapság!

– Ne csigázz már!

– Nem is tudom, hol kezdjem – sóhajtott a férj.

– Kezdd az elején – biztatta az asszony, és átnyúlt az asztal másik felére a kenyereskosárért.

Márkus doktor egy ideig csak hallgatott, majd eltolta magától a tányért, hátradőlt a széken, és elkezdte:

– Ma is minden úgy indult, mint máskor. Két szülés volt beütemezve, két teljesen egészséges anyuka, mindkettő fiatal és életerős. Az első baba meg is jött négy óra felé, szép és egészséges gyerek, tiszta apja. Aztán behozták a másik anyukát. Az ultrahangfelvételeken minden rendben volt. Legalábbis akkor még azt hittem. A képen ugyan a szokásosnál kicsit hosszabbnak tűnt a köldökszinór, de ez önmagában még semmi okot nem adott az aggodalomra. Az anyuka huszonhat éves, széles csípővel és erős csontozattal megáldott lány. Tudtam, hogy gyorsan túlleszünk rajta. Háromnegyed óra vajúdás után már meg is pillantottam a gyerek fejét... aztán a vállait... aztán... – itt elcsuklott a doki hangja.

– Aztán mi? – kérdezte az asszony, aki nem tudta, hogy bevegye-e a következő falatot a szájába, vagy ezután valami gyomorforgatót fog hallani.

– Aztán megláttam a kis kezecskéit...

– És? Ne csináld már ezt velem, Lajos!

– Volt a gyerek kezében valami... valami, ami nagyon nem illett a képbe. Valami, amitől mind megrémültünk. Először azt hittem, valamilyen féreg, vagy... vagy nem is tudom, mit gondoltam. Nem tudtam mire gondolni. Sosem láttam még ilyet azelőtt. Elsőre nagyon ijesztő volt. Egy hosszú... hosszú fekete zsinór. Érted?! Kijött a gyerek, de a zsinór vége még mindig az anyában volt, aki el sem tudta képzelni, hogy a nővérek mért kapják a kezüket az arcuk elé.

– Mit mondasz? Hogy egy zsinór? – nézett az asszony elkerekedett szemekkel az urára. Az előtte heverő bécsi szelet nem szerepelt többé az elfogyasztandó dolgok listáján.

– Pontosabban egy kábel. Egy kábel fekete gumiszigeteléssel.

– Egy kábelzsinór?

– Igen – mondta a doki maga elé meredten. – És elkezdtem húzni. Csak húztam és húztam, de közben azt se tudtam, mit csinálok. El sem tudtam képzelni, hogy mi lehet a kábel végén. Tudod, mint amikor a másodperc töredéke alatt gondolatok tucatjai lepik el a fejedet. Eszembe jutott, hogy talán egy előzetes orvosi műhiba folytán maradt ott valami, aztán, hogy valamilyen perverz szexuális játék tartozéka lehet, meg még ki tudja, mire gondoltam...

– És mi volt a végén? – szaporázta a feleség.

– Nem fogod elhinni!

– Na!

– Egy telefon.

– Egy telefon?

– Egy mobiltelefon.

– Hogyhogy egy mobiltelefon? Ezt nem értem.

– Mondom! Egy fekete, érintőképernyős mobiltelefon. A fekete zsinór meg a töltőkábelje volt.

Márkus doktor enervált szemében nem is az értetlenség, vagy a tanácstalanság szürke fénye pislákkolt, hanem a hitét veszített, világból kiábrándult és meggyötört lelkű vén doktor gyámoltalansága. A férfi tudta jól, hogyan került oda a telefon. Most már tudta, hogy nem orvosi műhiba, sem aberrált szexuális perverzió volt az oka az anyaméhből megszülető okostelefonnak. Tudta, hogy erről sem ő, sem pedig a gyerek szülei nem tehetnek. Már mindennél világosabban tudta, hogy mindezért a világ a felelős. A huszonegyedik század. A magzatvíztől csöpögő alumíniumvázú csúcsmobil pedig nem más, mint az információs társadalom szülte digitális bennszülöttek posztmodern lándzsája. Egy újabb fok evolúciós fejlődésünk girbegörbe csigalépcsőjén.

Hosszú csend következett. A férj és a feleség úgy hallgattak, akár a bécsi szelet a porcelántányéron.

Végül a nő törte meg a csendet.

– És milyen márkájú volt a telefon?

– Hogyhogy milyen márkájú? Hogy kérdezhetsz ilyet?

– Én csak beszélgetni próbálok, ha nem vetted volna észre.

– Samsung – sóhajtott a férj, és ismét a tenyerébe temette az arcát.

– Galaxy?

– Honnét a fenéből tudjam?! Szülészorvos vagyok, az isten szerelmére, nem egy kibaszott buvljaki telefonárus! – nézett fel a férfi.

– Jól van, nem akarsz beszélgetni, megértettem, de attól még nem kellene így beszélned velem! – dőlt hátra az asszony összekulcsolt kezekkel, sértődötten.

– Hogy beszéllek? Hogy kellene beszélnem? – kérdezte a férj. – Nem gondolod, hogy ha egy gyerek telefontal a kezében születik, nem az az első kérdés, hogy milyen márkájú az a rohadt telefon?!

– Jó, akkor azt mondd meg, hogy került oda az a telefon! – csattant fel a feleség is.

– Elképzelnél se tudom, fogalmam sincs, talán isten tette oda.

– Isten?!

– Jó, akkor a gólya!

– Lajos, ennek nincs semmi értelme. Te orvos vagy, neked tudnod kellene, miért van az, hogy egy nő vaginájából egy mobiltelefon bújik elő!

– Ma még csak egy telefon, de holnap? Holnap mi jön majd? Egy iPad? Egy digitális fényképezőgép? Vagy netán egy e-book olvasó? Legközelebb talán már rendeljek be egy csapat elektrotechnikust is, hogy miután kicsászároztunk egy laptopot a kismamából, rögtön kössék rá a töltőre, mielőtt elveszítjük?

– Azt akarod mondani, hogy szerinted ezek után ez így fog menni? – nézett rá az asszony baljós tekintettel.

– Hát nem veszed észre, hogy saját magunknak csináltuk ezt? Beszélő frizsiderek, bőr alá ültethető mikrochipek meg a többi kutyü! Hová tartunk? Hová tart ez a világ?

– Én nem tudom, de étvágyam az már nincs. Elpakolok. Te eszel még? – állt fel az asztaltól a feleség.

– Az én apám még a kútról hozta a vizet, és még áram is csak a módosabb családoknál volt. Nemhogy rádió vagy tévé! – mondta maga elé a férfi.

Az asszony lassan szedegetni kezdte az edényeket, az evőeszközöket és a tányérokat. Nem törődött többé a férje monológjával, akinek már erősen gyöngyözött a homloka az idegességtől. Ki-be ingázott az ebédlő és a konyha között, és csak félmondatokat kapott el, amikor épp elvitt valamit az asztalról.

– Meg a meleg víz! Gyerekkoromban egy dézsában fürdött az egész család, mert nem volt bojler a házban! – mondta maga elé még mindig bosszús hangon. – Hol volt még akkor az autó, az internet meg a többi. Tudod te, mikor érkezett az első Fityó Zentára? Te még lány voltál akkor! Régen más volt minden. Azok voltak a szép idők...

Az asszony nem szólt semmit. Érezte, hogy ebbe a beszélgetésbe már kár belemennie. Az asztalról szépen lassan mindent elhordott, és a váza is visszakérült az illatozó, frissen szedett sárga rózsával. Már csak a doki előtt lévő tányér maradt, benne a szinte érintetlen étellel, a villával és a késsel. Amikor az asszony elvette, a férje még mindig kábán bámult maga elé, és a fejét csóválta.

- Ez már jéghideg – szólta a feleség.
- Majd később megeszem, most egy kicsit egyedül lennék – mondta a doki valamelyest nyugodtabb hangon.
- Mindjárt kezdődik a *Mindennapi életünk* is a kettesen. Talán azt se akarsz nézni? – fordult felé a nő, kezében a tányérral.
- Csak állítsd be a tévét a felvevő funkciót, most szükségem van egy forró fürdőre a jacuzziban – válaszolta a férj csendesen. – Csak hagyd az ételt az asztalon, majd megmikrózom és megeszem a tévé előtt.

